

Chương 23: “Tài Năng” Và “Năng Khiếu”

(Số từ: 3051)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:00 PM 09/07/2024

Trung tâm tư vấn tuyển sinh gần như đông nghẹt người, nhưng phòng nộp đơn xin nhập học thì yên tĩnh và mỗi học viên đều có một cuộc gặp riêng với một cố vấn để được tư vấn. Cố vấn đó nói rằng họ đến vì chúng tôi nói rằng chúng tôi có tiền để nộp đơn, nhưng họ nhìn Daibun với vẻ không tin.

“Ồm... Điều này nghe có vẻ vô lễ, nhưng tôi có thể nói trước với anh một điều được không?”

“Vâng. Cứ nói đi.”

Daibun hoàn toàn bất động, nên tôi chỉ bước tới. Người cố vấn tiếp tục với vẻ mặt hơi xin lỗi.

“Có một số người chỉ trả học phí cho một học kỳ... Là những người muốn vào Học viện lần đầu tiên...”

Đúng là 50 xu Vàng là một số tiền rất lớn, nhưng nếu họ thanh lý hết tất cả những gì mình có, có thể có một số người có thể chi trả được, vì vậy có một số người chỉ trả tiền cho một học kỳ như thế này. Có phải là vì thế không?

“Không thể làm thế được sao?”

Nếu không thể, chẳng phải kế hoạch của tôi sẽ không thành công sao? Người cố vấn cũng nói chuyện với tôi một cách tôn trọng.

Có lẽ điều này đã trở thành thói quen sau khi gặp gỡ nhiều con cái của những người có địa vị cao.

“Tất nhiên, nếu không có tiền để đóng học phí cho học kỳ này và học kỳ tiếp theo... Theo quy định, sau một thời gian nhất định, sẽ đuổi những người này ra khỏi Học viện, nhưng...”

“Vậy nếu không có tiền cho học kỳ tiếp theo thì tôi sẽ không thể đăng ký được phải không?”

“Vâng, về nguyên tắc là vậy. Tuy nhiên, không có lý do gì để chấp thuận điều này chỉ vì điều đó... Vì không phải tất cả học viên được nhận vào như vậy đều sẽ kết thúc theo cách này... Đôi khi, đúng là như vậy.”

Cái gì?

Có phải có một bối cảnh hoặc môi trường bổ sung nào đó được tạo ra bởi một số khả năng mà tôi không thiết lập không? Người cố vấn ngần ngại nói.

“Đầu tiên, họ sẽ trả học phí cho một học kỳ duy nhất và sau đó, chà... Họ sẽ cố gắng xây dựng tình bạn với những đứa trẻ khác có điều kiện tài chính ổn định hơn trong học kỳ đó... Sau đó, họ sẽ yêu cầu những đứa trẻ này trả học phí cho học kỳ tiếp theo... Có khá nhiều trường hợp như vậy.”

Ồ.

Có vẻ như tôi biết họ đang nói về điều gì.

“Trẻ em sẽ than phiền với cha mẹ rằng một người bạn thân của chúng phải rời khỏi Temple vì họ không có tiền... Có những bậc phụ huynh lắng nghe chúng, nhưng... Điều này gây tổn hại đến hình ảnh của Temple theo nhiều cách...”

Ngay cả khi học phí ở Temple khá đắt đỏ, thì điều đó cũng không quan trọng lắm đối với những người rất giàu có. Ở Temple, nơi mà giới quý tộc, thường dân và hoàng gia sống chung, đôi khi tình bạn vượt qua cả địa vị xã hội của họ xảy ra.

Cho nên, có những đứa trẻ nhập học một học kỳ với hy vọng xây dựng mối quan hệ như vậy, tất nhiên, phần lớn là do cha mẹ tạo ra. Cho dù không phải chỉ để bắt chúng trả học phí, họ cũng tính toán rằng chỉ cần có một người bạn cực kỳ giàu có cũng có lợi.

Trẻ em có thể làm âm ỉ khi bạn bè chúng rời đi, nhưng cha mẹ chúng có thể sẽ phàn nàn với Temple tại sao họ lại để những người ăn xin đi lang thang quanh khuôn viên.

Tôi thậm chí còn không nghĩ đến điều đó khi thành lập Temple, nhưng thực tế là tuyển sinh ngắn hạn có thể được sử dụng như vậy.

Thật nực cười, buồn và thảm hại khi tôi lại không nghĩ tới điều đó!

“Sau khi điều này trở thành vấn đề, chúng tôi quyết định không tiếp nhận những trẻ em có cha mẹ không đủ khả năng hỗ trợ tài chính để cho phép các em học ở đây trong một khoảng thời gian đáng kể khi học tại Temple... Vấn đề khác là nếu các em chỉ rời đi sau một học kỳ, những người thân thiết với các em cũng sẽ bị tổn thương rất nhiều...”

Quan điểm của Temple về vấn đề này có thể hiểu được. Việc thay đổi bạn học thường xuyên cũng gây bất lợi cho trẻ em, ngay cả khi học viên đó chỉ cố gắng lợi dụng những đứa trẻ khác... Tôi cũng muốn thực hiện chính sách như vậy nếu tôi ở trong hoàn cảnh của chúng.

Tuy nhiên, tôi đã có kế hoạch phát triển tài năng của mình sau khi vào Học viện để trở thành học viên có học bổng cố định đó?

Có lẽ họ sẽ không tin tôi nếu tôi bắt đầu nói những điều như thế.

Nếu tôi nói với họ rằng tôi là người kế nhiệm của Băng đảng Rotary Bronzegate thì liệu con đường của tôi có bị chặn lại ngay lập tức không?

Thay vào đó, tôi có thể có cơ hội tốt hơn nếu tôi thuộc phe của Sarkegaar.

“Sau khi chuẩn bị xong các giấy tờ chứng minh tình hình tài chính, chúng tôi có thể xem xét chúng... Nhưng có vẻ như không có nhiều sự lựa chọn như vậy.”

Người cố vấn rất lịch sự khi đuổi hai chúng tôi ra, tuy nhiên tôi không cảm thấy bị xúc phạm vì điều đó.

Hoàng Tử Quỷ không thể vào Temple vì không có đủ tiền.

Chúng tôi đến đây với sự tự tin rằng tôi sẽ được nhận vào dễ dàng.

Cảm giác đó nhanh chóng chuyển thành cảm giác phải cầu xin mới được vào.

Daibun cúi đầu như thể anh ấy đã phạm lỗi.

Không, nếu không có tiền thì vô ích. Không phải lỗi của anh ấy.

Tôi phải làm gì đây? Tôi không nghĩ mình sẽ gặp phải trở ngại như vậy. Băng đảng Rotary có rất nhiều người, nhưng rất khó để

chứng minh tài chính của họ. Có thể vay tiền thông qua Đạo Tặc Hội, nhưng điều đó thật nực cười, vì điều đó sẽ chứng minh rằng tôi có mối liên hệ với một tổ chức tội phạm.

Đúng như dự đoán, lựa chọn duy nhất còn lại của tôi là thay đổi ngoại hình một lần nữa, lấy một thẻ căn cước khác và trở thành con nuôi của Sarkegaar.

“Hà, không còn cách nào khác nữa rồi...”

“Chúng ta không thể làm việc kiểm tra hay gì đó sao?”

Khi tôi sắp đứng dậy, Daibun đột nhiên nói một điều gì đó.

Kiểm tra? Kiểm tra gì?

“Nếu là kiểm tra...”

Daibun có vẻ mặt tuyệt vọng.

“Cậu ấy có thể là thiên tài hoặc sở hữu Siêu Nhiên. Ồ thì, điều đó không thể sao? Việc kiểm tra có tốn tiền không?”

Không, người đàn ông này bị sao vậy?

Người cổ vắn tỏ ra bối rối trước sự bùng nổ đột ngột của Daibun.

“Tất nhiên, chúng tôi tiến hành kiểm tra tại trung tâm tư vấn tuyển sinh, không phải tại phòng tuyển sinh... Chỉ kiểm tra thôi thì không tốn tiền... Tuy nhiên, khả năng trẻ có năng khiếu khá thấp. Hầu hết trẻ em không có một tài năng nào.....”

Những gì cô vẫn nói là đúng. Tôi hiện tại không có tài năng gì. Vậy nên không có hy vọng gì cho điều mà Daibun đề xuất với vẻ mặt tuyệt vọng như vậy.

“Nà, này. Chúng ta hãy rời khỏi đây thôi, Daibun.”

“Chà, chúng ta sẽ không biết về điều đó nếu chúng ta không thử. Phải mất bao lâu để được kiểm tra? Có mất nhiều thời gian không?”

“À... Không mất nhiều thời gian đâu. Chỉ cần chạm vào máy quét vật lý... nhưng không nên làm điều này ở phòng tuyển sinh...”

Người cố vấn có vẻ bối rối trước thái độ bướng bỉnh đột ngột của Daibun. Họ nhìn tôi và Daibun rồi cuối cùng thở dài nhẹ nhõm.

“Okay, vì cả hai đã đến tận đây rồi...”

Cô vẫn lục tung một trong những phòng tư vấn và lấy ra một ma cụ, nói: "Sẽ không mất nhiều thời gian như vậy". Một máy quét vật lý, có thể nói, là thước đo tài năng và địa vị của thế giới này.

Họ xác định khả năng hiện tại và tài năng tiềm ẩn của một người bằng những thứ này.

Đây là yếu tố chính trong số các thiết lập tiện lợi. Nếu tôi không thêm thứ gì đó như thế, thì chẳng phải sẽ quá khó khăn sao? Tôi sẽ phải mô tả nó nhiều hơn nữa, và mơ hồ hơn nữa, vì vậy cần có một cửa sổ trạng thái. Như vậy, người ta có thể ngay lập tức xác định được một nhân vật mạnh đến mức nào!

Cửa sổ trạng thái sẽ định lượng sức mạnh bằng số lượng. Nếu không có nó, tôi sẽ phải mô tả sức mạnh thông qua các sự kiện. Tôi sẽ phải giải thích như "Trước đây tôi đã làm điều này và điều kia và tôi không thể làm được, nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình mạnh mẽ hơn".

Việc đó thực sự quá khó chịu và khó khăn.

Sức tấn công tăng thêm 1000!

Viết như thế có phải là quá thoải mái không? Tôi thích thế.

Nhưng dù sao đi nữa, những gì Daibun đang làm lúc này hầu như đều vô nghĩa.

“Tôi không nghĩ điều này đáng giá đâu, Daibun.”

“Nếu không mất gì khi làm điều này, thì cứ làm đi. Hay có gì sai với điều đó?”

Có vẻ như Daibun muốn tôi làm nó vì dù sao nó cũng miễn phí. Anh ấy có vẻ nghĩ rằng tôi rất cần vào Temple. Tôi có cách khác, nhưng Daibun không biết về điều đó.

Anh ấy chỉ nghĩ tới tôi thôi.

Anh ấy là một chàng trai tốt bụng. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi đột nhiên có tài năng.

“Cậu chỉ cần giữ tay trên máy quét. Đợi khoảng một phút.”

Để xác định tài năng của mình, tôi sẽ phải đặt tay lên một quả cầu pha lê, tài năng của tôi sau đó sẽ được in ra trên một tấm bảng giống như ma cụ mà người cổ vẫn cầm.

Tôi chẳng có tài năng gì cả.

Không phải là họ có thể thấy tôi là ác quỷ thông qua điều này, đúng không? Hoặc thấy rằng tôi có kỹ năng Thống Trị Ma Tộc đâu, đúng không?

Tôi không nghĩ vậy. Dù sao thì tôi cũng có chiếc nhẫn của Sarkegaar.

Thống Trị Ma Tộc là một kỹ năng độc nhất của chủng tộc Archdemon. Nó đã bị phong ấn hoàn toàn sau khi tôi thay đổi bằng chiếc nhẫn.

Vì đây là khả năng mà tôi chỉ có thể sử dụng dưới hình dạng Valier nên nó phải được ẩn đi.

Tất nhiên, cũng có thể không tốt như vậy.

Tôi chỉ nên sống với chiếc nhẫn.

Chúng ta hãy quay lại và nghĩ xem làm thế nào để thay đổi ngoại hình tiếp theo.

Ừm, hãy làm thế.

“.....Hửm?”

Người cổ vắn đột nhiên gõ vào máy tính bảng. Có phải đó là thứ mà ta tiếp tục gõ vào iPad khi nó không hoạt động bình thường không?

“Có tìm thấy gì không?”

Trước câu hỏi của Daibun, họ lắc đầu.

“Urg... Xin lỗi. Có vẻ như nó bị hỏng rồi. Món đồ này hiếm khi được sử dụng ở đây.”

Họ rời khỏi phòng tư vấn như thể họ thậm chí không biết công cụ đó hoạt động như thế nào vì thực ra họ quen với việc đối phó

với những người giàu có hơn, nhưng không có kinh nghiệm kiểm tra tài năng. Họ nói rằng họ sẽ mang một công cụ mới đến.

“Họ không tìm thấy gì sao?”

Tôi lắc đầu trước vẻ mặt đầy mong đợi của Daibun.

"Không đời nào."

Tôi kiểm tra lại trạng thái của mình, nhưng tất nhiên là tôi không thể tìm thấy một tài năng nào trong đó. Tôi hiểu rõ tình trạng của mình hơn bất kỳ ma cụ nào.

“Tôi mang theo một cái mới. Tôi thậm chí còn kiểm tra chức năng của nó, nên lần này nó sẽ hoạt động.”

Có vẻ như cổ vẫn đang dần kiệt sức. Có lẽ là vì chúng tôi đã gây thêm việc cho họ chỉ vì một người không có chút tài năng nào.

Tôi đặt tay lên quả cầu pha lê mới nhận được.

“.....”

Và người cổ vẫn không nói nên lời.

“Cái gì... Nó lại trục trặc nữa rồi à?”

“Aaa...”

Người cổ vắn nhú mày.

“Thật kỳ lạ. Tôi chưa từng thấy thứ gì như thế này trước đây.”

Có lẽ vì họ bối rối nên lần này vị cổ vắn đã nói chuyện một cách không chính thức.

“Đó có phải là thứ dễ hư không?”

“Không, dù sao thì nó cũng không phải là một công cụ phức tạp lắm.”

Như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người cổ vắn chỉ phần tương ứng của màn hình máy tính bảng cho Daibun.

Tôi có nên gọi nó là màn hình không? Nó cứ nhấp nháy. Tôi hơi muốn biết nó hiển thị những ký tự gì và tại sao nó cứ nhấp nháy. Cái này là gì, đó có phải là một tài năng không? Tôi có tài năng để phá vỡ máy móc không? Sẽ tốt hơn nếu tôi không có loại tài năng đó sao?

Đó là một trong những tài năng tệ hại nhất, phổ biến nhất mà tôi từng nghe! Nó tệ như thuộc tính thảm họa nhà bếp, nó phổ biến đến mức thậm chí không còn được sử dụng nữa, nhưng giờ khi nhắc đến nó, nó có vẻ khá mới lạ, nhưng vẫn cực kỳ lỗi thời đấy!

Đừng nói thế với tôi nhé!

Người cố vấn yêu cầu tôi đặt tay xuống và đặt tay anh ấy lên viên pha lê.

“.....Có vẻ như công cụ này đang hoạt động bình thường.”

Sau đó, cố vấn hỏi Daibun xem anh ấy đã từng được đánh giá tài năng chưa, rồi bảo anh ấy hãy tự mình kiểm tra lần này.

“Chắc chắn là công cụ này không có khuyết điểm.”

Màn hình nhấp nháy quá nhiều, rõ ràng là tôi là nguyên nhân. Người cố vấn yêu cầu tôi đặt tay trở lại viên pha lê.

“Lần này chỉ cần giữ tay trên nó một giây thôi.”

“Vâng.”

Cái quái gì vậy?

Tôi đặt tay lên quả cầu pha lê trong khoảng một giây như đã được bảo. Màn hình máy tính bỗng lại nhấp nháy dữ dội. Ngay sau đó, cố vấn mở miệng không nói nên lời.

“Cái gì... Tôi nghĩ là tôi biết rồi. Trong trường hợp đó... Trước đây đã có đủ loại trường hợp, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy chuyện như thế này.”

"Ý anh là gì?"

Daibun tiến đến gần cô vấn với vẻ mặt phân khích.

“Có những trường hợp mà một lĩnh vực không thể hiện một tài năng cụ thể, mà là 'năng khiếu'. Ví dụ, nó chưa được phát triển đủ để trở thành một tài năng, nhưng nếu lĩnh vực đó đủ tiềm năng, chúng sẽ có thể trở nên nổi bật trong một lĩnh vực nhất định... Đó là một loại khái niệm phụ về tài năng.”

“Năng khiếu?”

À, tôi biết đó là gì rồi.

“Ví dụ, một người có năng khiếu kiếm thuật sẽ học kiếm thuật tốt hơn là bắn cung hoặc giáo. Nếu một người có năng khiếu kiếm thuật tiếp tục học kiếm thuật, họ có thể trở nên rất có năng khiếu với kiếm thuật, hoặc thậm chí xuất sắc hơn một người có tài năng về kiếm thuật, ngay cả khi đó không phải là tài năng.”

"Vậy chúng có ý nghĩa gì?"

Daibun rất phân khích.

“Thiết bị này không chỉ có thể đọc được năng khiếu mà còn có thể đọc được lĩnh vực mà đối tượng đó có năng khiếu. Vì vậy, họ có loại dịch vụ này tại trung tâm tư vấn... Ngay cả khi một đứa trẻ không có tài năng, họ sẽ cho chúng biết chúng có năng khiếu

gì. Rất hiếm khi một đứa trẻ không có tài năng lại không có năng khiếu nào...”

Xác định năng khiếu.

Có những người từ xa đến để được tư vấn cho việc nhập học vào Temple, vì vậy ngay cả khi đứa trẻ không phải là thiên tài, họ cũng sẽ cho chúng biết con đường nào phù hợp nhất với đứa trẻ.

'Con của bạn không có tài năng. Tuy nhiên, vì có năng khiếu ở những lĩnh vực này và những lĩnh vực khác, hãy cho chúng học cái này và cái kia.'

Có vẻ như Temple cung cấp loại dịch vụ đó.

Người cô vẫn lật màn hình máy tính bảng và đưa cho Daibun xem. Có vẻ như đây là lần đầu tiên họ chứng kiến một trường hợp như vậy.

Năng Khiếu Kiếm Thuật, Cung Thuật, Ma Thuật, Cảm Thụ Mana, Siêu Nhiên.....

Màn hình đã đầy, hiển thị tất cả các năng khiếu mà tôi có.

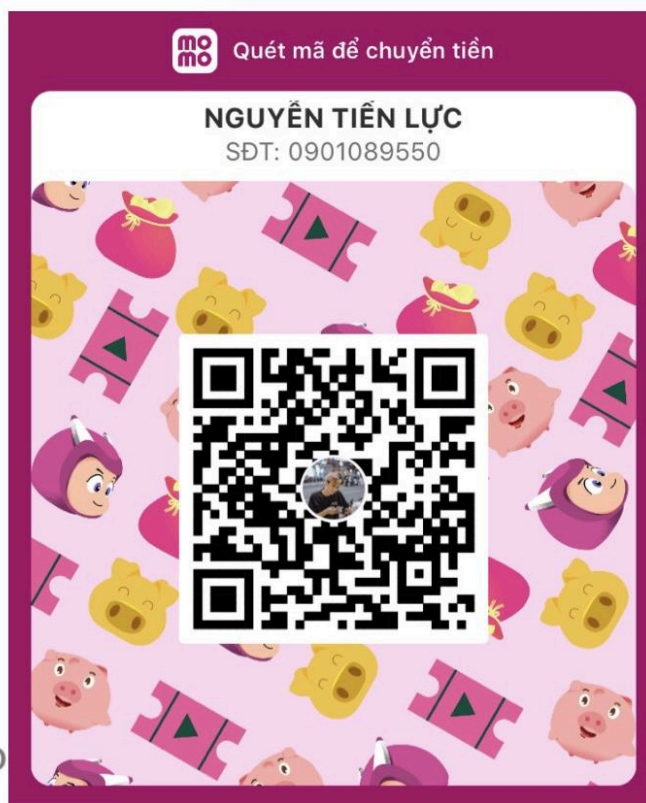
“Có vẻ như Reinhardt sinh ra đã có năng khiếu về tất cả mọi thứ trên thế giới.”

Màn hình không nhấp nháy.

Khả năng của tôi gần như vô hạn, nên màn hình liên tục cập nhật.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**



Thanks For Reading